

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818205728
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3818205728.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. I. XXX/X, M., zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 40, Nitra, proti žalovanej Dane Kotríkovej, nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/X, T. pod A., zastúpenej Mgr. Martinom Hurtišom, advokátom so sídlom Matice slovenskej 17, Prievidza, o zaplatenie 30.540 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. septembra 2020, č. k. 14C/33/2018-308, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a **vec vracia** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. určil, že žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov konania a výrokom III. ustálil, že žalobca je povinný uhradiť svedočné svedkovi Q. N.. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 07.12.2018 domáhal zaplatenia sumy 30.540 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou tvorili pár približne od leta roku 2012. Počas obdobia, keď strany sporu tvorili pár, žalovaná so žalobcom spísala a podpísala dňa 13.05.2013 čestné vyhlásenie, v zmysle ktorého, ak žalobca žalovanej poukáže na jej účet vedený v Tatra banke, a.s. finančné prostriedky, má sa za to, že ho o tieto finančné prostriedky žalovaná požiada a ide o bezúročné pôžičky. Na základe uvedenej skutočnosti žalobca zaslal žalovanej dňa 14.09.2018 výzvu, aby mu vyplatila do 31.10.2018 sumu vo výške 2.125 eur na jeho číslo účtu a žalovaná poukázala žalobcovi dňa 29.10.2018 na účet sumu vo výške 2.125 eur. Na základe čestného vyhlásenia zo dňa 13.05.2013 žalobca ďalej zaslal žalovanej dňa 21.09.2018 výzvu na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré jej poukazoval na jej účet v období marec 2013 až jún 2018, a to v celkovej sume 30.540 eur, pričom žalovaná na výzvu nijako nereagovala. Žalovaný v žalobe podrobne rozpisal jednotlivé čiastkové sumy, ktoré boli poukazované na účet žalovanej v období od 12.03.2013 až do 18.6.2018. Súd prvej inštancie vo veci vydal platobný rozkaz dňa 24.01.2019, ktorým žalovanú zaviazal, aby žalobcovi zaplatila žalovanú sumu, pričom žalovaná podala riadne a včas odpor. Uviedla v ňom, že so žalobcom žila v spoločnej domácnosti od roku 2012 do roku 2018 v jej rodinnom dome v Obci T. pod A.. Žalobca od samého začiatku spoločného spoluzitia prispieval na spoločnú domácnosť a to v hotovosti približne po 300 eur. Následne povedal žalovanej, že jej to bude posielat' na účet. Keďže v roku 2012 sa žalovaná dohodla s bývalým manželom na ich spoločnom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a v tom čase už boli so žalobcom partneri, žalobca jej mal tieto peniaze postupne požičať (každá pôžička mala byť 5.000 eur) a preto bolo spísané čestné vyhlásenie. Žalovaná si nakoniec na prvú splátku na vyporiadanie požičala z banky v roku 2013. Predmetné čestné vyhlásenie bolo určené práve na tieto pôžičky. Platby na účet žalovanej boli realizované za účelom klasického spolupodieľania sa na ich spoločnej domácnosti. Žalobca pracoval v zahraničí a priemerne počas celého tohto obdobia býval doma v mesiaci cca 15 dní. Jeho priemerný mesačný príjem bol vo výške 2.000 eur a priemerný mesačný

príjem žalovanej vo výške 750 eur. V spoločnej domácnosti žili aj dve deti žalovanej, ktoré majú 24 rokov. Príjem žalovanej by nepostačoval na zaplatenie všetkých nákladov. Dlžnú sumu 2.125 eur, ktorú žalobca žiadal od žalovanej mu plne uhradila. Nejednalo sa o bežnú domácnosť a ale táto suma slúžila na rekonštrukciu rodinného domu žalovanej, pričom táto suma nie je premetom tohto konania. Pôžičky uvedené v žalobe nemala žalovaná na aký účel brať, pretože ich nepotrebovala. Tieto peniaze išli na bežný chod spoločnej domácnosti. Účel posielaných súm vyplýva aj z komunikácie strán aj zo správ pre príjemcu, uvedených ako účel na ktorý boli zasielané. Žalobca ako pôžičku uvádza aj platbu vo výške 120 eur, určenú na šaty na štátnice pre dcéru žalovanej, pričom išlo o ich spoločný dar pre dcéru žalovanej. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

2. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkov a svedok JUDr. A. A. vo výpovedi uviedol, že žalobcu pozná asi 8-10 rokov, keď ho spoznal, žil ešte sám. Potom sa žalobca stretol so žalovanou a nasťahoval sa k nej. Na návšteve u nich bol svedok asi 5 krát. Bolo to v období keď boli spísané notárske zápisnice. Keď tam bol, pil kávu na terase so žalovanou a ona mu povedala, že nechce zostať žalobcovi nič dlžná. Že mu chce vrátiť všetky pôžičky, aj tie na základe notárskych zápisníc. Keď sa rozišli, bolo to zvláštne, jeden týždeň sa žalobca odsťahoval a druhý týždeň tam už mala ďalšieho chlapa. Svedok sa so žalovanou stretol aj mimo ich domu, dokopy sa stretli asi 8-9 krát. Z výpovede svedka Q. N. vyplýva, že žalovanú pozná 13 rokov, boli kolegovia v BM Nováky, so žalobcom je 10-12 rokov kamarát. Vedel, že žalobca požičal žalovanej peniaze, hovoril mu o tom. Bolo to na vyplatenie jej bývalého manžela a na prerábanie nehnuteľnosti. Vedel, že žalobca na vyplatenie manžela požičal žalovanej 15.000 eur v troch častiach a popritom jej požičiaval aj na prerábanie nehnuteľnosti, pričom sa staral aj o rodinu a domácnosť. Vzťah medzi žalobcom a žalovanou bol podľa svedka cicanie peňazí žalobcu. Žalobca sa svedkovi sťažoval, že jej požičiava veľa peňazí a jej iba vadilo, že je dlho v C.. On tam vtedy rozbiehal firmu. Požičal jej vtedy veľa peňazí na prerábanie domu. Žalobca mu raz povedal, že si chce dať previesť na seba polovicu domu aby to mal zabezpečené. O výške týchto pôžičiek svedok nemá vedomosť. Počas ich vzťahu sa žalobca zdržiaval v C. aj 2-3 týždne v mesiaci. Počas vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, si svedok všimol, že na dome žalovanej boli vymenené dvere aj vnútro domu. Svedok pracuje v C., žalobca je jeho nadriadený. Svedkyňa K. D. (sestra žalovanej) vo výpovedi uviedla, že vie o sume 15.000 eur, ktorú žalobca požičal žalovanej. Peniaze na účet žalovanej boli poukazované na domácnosť zo strany žalobcu, svedkyňa to vie od žalovanej, bolo to okolo 300-500 eur mesačne. Čo sa týka prác v dome žalovanej, robili napr. elektrinu, za ktorú peniaze žalobcovi vrátila. Čo sa týka roboty, riešila to väčšinou žalovaná s dcérami, či už to bolo zarovnávanie dvora alebo výmena dverí. Hodnotu prác svedkyňa odhadnúť nevie, žalovaná robila aj nadčasy aby zarobila viac. Svedkyňa C. S. (dcéra žalovanej) vo výpovedi uviedla, že bývala v domácnosti po celý čas, keď tam býval aj žalobca. Má vedomosť o tom, že žalobca požičal žalovanej 15.000 eur, o iných pôžičkách nevie. Žalobca prispieval na domácnosť a na domáce potreby. Väčšinou bola prítomná pri rozhovore svojej matky a žalobcu, pričom sa dohodli, že to budú peniaze na domácnosť. Žalobca prispieval na domácnosť mesačne sumou 300 až 400 eur. Svedkyňa vie, že sa riešili tri notárske zápisnice, riešili sa aj príspevky na domácnosť, ale to sa riešilo tak 2-3 krát do roka. Počas ich vzťahu boli na dome vykonávané iba minimálne rekonštrukčné práce, maľovanie a dlažba na terase. Prerábala sa aj kúpeľňa a toaleta. Terasu a výmenu dverí platila žalovaná z jej peňazí. Žalovaná vedela ušetriť, okrem toho tie práce sa robili 6,5 roka. Umývačku riadu a rúru si žalovaná kúpila za to, že tri mesiace Ťahala v práci nadčasy. S peňažnými prostriedkami, ktoré boli žalovanej poskytnuté žalobcom na jej účet, mohla žalovaná samostatne nakladať. Svedkyňa Ing. C. S. (dcéra žalovanej) vo výpovedi uviedla, že žalobca žil v jednej domácnosti s jej matkou skoro sedem rokov. Žalobca žiada od žalovanej peniaze, ktoré jej dobrovoľne posielal na účet. Svedkyňa vie, že žalobca požičal žalovanej 15.000 alebo 20.000 eur pre biologického otca svedkyne. Po čase navrhoval, že by mohla žalovaná na neho previesť polovicu domu. Svedkyňa nevie, že by si žalovaná požičiavala peniaze aj od niekoho iného. Vie, že vyše 2.000 eur, ktoré boli za elektrinu, vrátila žalovaná žalobcovi. Rekonštrukčné práce robila svedkyňa, žalovaná, sestra svedkyne a robotník. Tieto úpravy platila žalovaná zo svojich peňazí. Nejakou časťou možno prispel aj žalobca. Možno z tých mesačných príspevkov. Výška tých príspevkov bola 300 až 400 eur. Nákupy do domácnosti robili svedkyňa so sestrou, alebo žalobca, sem tam išli aj s matkou. O nejakých ďalších pôžičkách okrem notárskych zápisníc svedkyňa nevedela.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 657, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Medzi stranami nebolo sporné, že v čase od 12.03.2013 do 18.06.2018 boli žalobcom poukazované sumy v rôznych sumách na účet žalovanej označený v čestnom vyhlásení. Najnižšia suma poukázaná na účet žalovanej

bola vo výške 60 eur a najvyššia suma bola vo výške 1.000 eur, pričom najčastejšie išlo o finančné čiastky vo výške od 200 do 500 eur. Sporným bol právny titul, na základe ktorého žalobca uvedené peňažné prostriedky poukazoval na účet žalovanej. Žalovaná nesúhlasila, že ide o pôžičku a tvrdila, že išlo o príspevky na spoločnú domácnosť, v ktorej v tom čase strany sporu tvorili ako pár. Súd sa zaoberal povahou čestného vyhlásenia, z ktorého vyplýva, že nejde o jednostranný právny úkon, ako napovedá jeho označenie ale o dohodu, t.j. o dvojstranný právny úkon, je to uvedené v texte listiny a listina je podpísaná oboma stranami. Žalobca tvrdil, že na základe čestného vyhlásenia poukazoval žalovanej na jej účet peniaze. Toto tvrdenie žalobcu spolu s okolnosťou, že čestné vyhlásenie je podľa svojho obsahu vlastne dohodou by mohlo nasvedčovať tomu, že sa v danom prípade jedná o zmluvu o pôžičke. Zmluva o pôžičke je tzv. reálnou zmluvou. To znamená, že pôžička vzniká až samotným odovzdaním peňazí dlžníkovi. Na platnosť zmluvy o pôžičke je preto potrebná v prvom rade dohoda zmluvných strán o prenechaní druhovo určených vecí (t.j. aj peňazí) veriteľom dlžníkovi a následne aj samotné odovzдание týchto vecí (pričom pod takéto odovzдание spadá aj prevod peňazí na účet). Podľa názoru súdu neoddeliteľnou súčasťou takejto dohody musí byť aj určenie množstva požičaných peňazí, ktoré musí byť odsúhlasené oboma stranami. V čestnom vyhlásení absentuje akékoľvek bližšie určenie sumy, ktorá má byť požičaná. V prípade, že sú peniaze opakovane posielané na účet v rôznych výškach a v rôznych obdobiach, každému prevodu peňazí by mala predchádzať čiastková dohoda strán o prenechaní konkrétnej sumy peňazí poukazovaných na účet dlžníkovi titulom pôžičky. Čiastkové dohody týkajúce sa jednotlivých súm preukázané neboli. Podľa názoru súdu nie je možné považovať zmluvu o pôžičke za platnú, pokiaľ je formulovaná tak, že je v nej bez ďalšieho formulácia: „pokiaľ veriteľ poukáže dlžníkovi na jeho bankový účet finančné prostriedky, má sa za to, že ho o to dlžník požiadala a teda pôjde o bezúročné pôžičky“. Predložené čestné vyhlásenie má len povahu rámcovej zmluvy, pričom sa na platné uzavretie pôžičky musí vyžadovať aj preukázanie žiadosti žalovanej týkajúce sa vždy konkrétnej požičanej sumy, t.j. každého čiastkového prevodu. Podľa názoru súdu, pri každom takomto čiastkovom prevode určitej sumy na účet žalovanej, pokiaľ mala byť pôžičkou, musela byť preukázaná aj vôľa žalovanej, t.j. skutočnosť, že o túto sumu žalobcu žiada, pričom konkludentný súhlas žalobcu je vyjadrený následným prevodom čiastkovej sumy. V opačnom prípade totiž zostáva výška pôžičky výlučne na vôli veriteľa a ten si môže sám určiť výšku pôžičky, čo presahuje rámec zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, vyjadrujúceho vôľu oboch zmluvných strán. Žalobca nemal jasno v tom, či všetky sumy, ktoré poukázal na účet žalovanej boli naozaj mienené ako pôžička. Súd poukázal na prevod, ktorý namietala žalovaná, kde je vyslovene uvedené, že išlo o peniaze pre žalovanú na opravu práčky (zo dňa 10.04.2015) a ku ktorému sa sám žalovaný na pojednávaní dňa 01.10.2019 vyjadril tak, že doklad o prevode peňazí na opravu práčky predložil do spisu omylom. Z uvedeného tvrdenia vyplýva, že nie všetky prevody na účet žalovanej zrejme mali byť pôžičkou. Obdobne je to s ďalším prevodom, ktorý namietala žalovaná a to zo dňa 10.6.2017, označenom ako „Dada šaty štátnice“. Sám žalobca sa na pojednávaní dňa 22.11.2019 vyjadril, že táto suma nemá byť premetom konania. Žalobca zahrnul do žalovanej sumy aj prevod na účet žalovanej zo dňa 12.03.2013 v sume 400 eur, pričom čestné vyhlásenie bolo spísané až dňa 13.05.2013. Uvedená suma tak nemohla byť poukazovaná na základe „čestného vyhlásenia“, keďže uvedený prevod mu časovo predchádzal. Z výpovedí svedkov navrhnutých žalobcom však nevyplývala existencia iných pôžičiek, než tých, ktoré boli požičané na základe notárskych zápisníc, ktoré boli vo výške 15.000 eur, ich existencia nebola sporná a neboli ani premetom sporu. Svedok N. uviedol, že žalovaná si od žalobcu požičala na rekonštrukciu svojho domu avšak nič konkrétne k tomu neuviedol, ani okolnosti pôžičky, ani dátum kedy sa tak malo stať a ani sumu pôžičky. Žalobca tvrdil, že peniaze poukazované na účet žalovanej mali byť požičané žalovanej len na rekonštrukciu jej nehnuteľností, čo žalovaná popierala a žalobcovi sa uvedené nepodarilo preukázať. Medzi stranami nebola sporná len pôžička v sume 2.125 eur, ktorú žalobca žalovanej poskytol a ktorá bola použitá na rekonštrukciu elektroinštalácie v dome žalovanej. Túto pôžičku žalovaná vrátila žalobcovi ešte pred podaním žaloby. V čestnom vyhlásení zo dňa 13.5.2013 sa neuvádza, že požičanie peňazí by sa malo vzťahovať len na účel rekonštrukcie nehnuteľností. Žalobca tiež nepreukázal, aká čiastka z poukázaných peňazí bola skutočne použitá na rekonštrukciu domu žalovanej. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že prostriedky, ktoré poukazoval žalovanej na jej účet boli poskytované titulom pôžičky. Medzi stranami nebolo sporné, že v období od roku 2012 do 08.07.2018 mali spolu vzťah a tvorili strany sporu spoločnú domácnosť. Súd mal za to, že prostriedky ktoré poukazoval žalobca na účet žalovanej boli príspevkami na spoločnú domácnosť. Nasvedčuje tomu aj označenie niektorých bezhotovostných prevodov, ako platba za vodu, poisťka na dom, oprava práčky a ostatné. Neboli podstatné námietky žalobcu, že na domácnosť prispieval inými spôsobmi, t.j. bezhotovostnými platbami, výberom peňazí z bankomatu a následnými nákupmi. Tieto príspevky nevyučujú, že by sa na chode domácnosti podieľal aj posielaním peňazí na účet, obzvlášť

keď nebol dlhší čas prítomný v spoločnej domácnosti a jeho príjem v zahraničí mu príspevky v takejto výške umožňoval. Rovnako boli irelevantné námietky žalobcu, že v spoločnej domácnosti trávil málo času, keďže sa pracovne zdržiaval v Nemecku. Je všeobecne známe, že veľa slovenských rodín, resp. spoločných domácností v súčasnej dobe z ekonomických dôvodov funguje tak, že jeden z partnerov pracuje v zahraničí, kde sa aj zdržiava dlhšiu dobu a domov chodí len občas, no napriek tomu nemožno hovoriť o tom, že by už nebol súčasťou spoločnej domácnosti, a že by z toho dôvodu na spoločnú domácnosť neprispieval. Žalobca tiež namietal, že peniaze poukazoval žalovanej aj na rekonštrukciu domu, ktorý patrí len jej. Z dokazovania však vyplynulo a uviedol to aj sám žalobca, že chcel, aby mu žalovaná v budúcnosti previedla 25% jej nehnuteľností. Žalobca mal záujem na rekonštrukcii a celkovom zveľadení domu žalovanej napriek tomu, že v tom čase nebol jej vlastníkom. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že prostriedky, ktoré žalobca poukázal na účet žalovanej v období od 12.03.2013 do 18.06.2018 boli príspevkami na spoločnú domácnosť, ktorú žalobca a žalovaná v tom čase tvorili, boli aj spotrebované na chod spoločnej domácnosti a preto nie je dôvod aby ich žalovaná mala povinnosť žalobcovi vrátiť a to aj napriek tomu, že ich spoločná domácnosť zanikla. Žaloba tak nie je dôvodná a súd ju preto v celom rozsahu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v podľa § 255 ods. 1, § 258 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vzhľadom na to, že súd žalobu zamietol, možno konštatovať, že žalovaná bola v plnom rozsahu v spore úspešná. Súd jej preto priznal proti žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov konania. Svedok Daniel Hraňo, si v zákonnej lehote po svojej výpovedi uplatnil nárok na svedočné. Žalobca ako neúspešná strana sporu bude povinný mu toto svedočné uhradiť. O konkrétnej výške trov konania, aj o výške svedočného, bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník tunajšieho súdu.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že čestné vyhlásenie zo dňa 13.05.2013 sa vzťahovalo na financie zaslané na účet žalovanej vedený v Tatra banke, a.s., pričom z tohto čestného vyhlásenia vyplýva, že žalovaná súhlasila s obsahom vyhlásenia, čo potvrdila svojim podpisom. Žalovaná dobrovoľne uzatvorila dohodu, na základe ktorej sa mali neskôr vykonať finančné transakcie v prospech účtu žalovanej a tieto sa mali považovať za bezúročné pôžičky a je zrejmé, že čestné vyhlásenie nebolo spísané a následne podpísané s tým úmyslom, že toto vyhlásenie malo byť posudzované ako zmluva o pôžičke. Všetky finančné transakcie poukazané na účet žalovanej boli zaslané na jej výzvu a každý prevod financií si ešte aj telefonicky odobrili, pričom uvedené nebolo zo strany žalovanej účinne popreté. Žalovaná neargumentovala spôsobom, že peniaze jej na účet zaslal žalobca svojvoľne, bez jej vedomia. Žalovaná si uvedomovala existenciu čestného vyhlásenia, ale napriek námietkam sa nikdy nesnažila spochybniť jeho platnosť. Zo strany žalovanej nebolo vysvetlené, prečo čestné vyhlásenie podpisovala, keď podľa nej na základe neho nikdy nemali byť poskytnuté finančné prostriedky. K náležitostiam zmluvy o pôžičke poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 325/2009, v zmysle ktorého pre uzatvorenie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, táto zmluva môže byť uzatvorené ústne alebo aj konkludentne, poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 3912/2010. Nemožno sa stotožniť s tvrdeniami súdu, že nedošlo k platnému uzatvoreniu zmlúv o pôžičiek, nakoľko čestné vyhlásenie neobsahuje výšku poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobca má za to, že síce čestné vyhlásenie neobsahuje špecifikáciu sumy, ale táto bola vždy dohodnutá so žalovanou ústne, pokiaľ by aj nebola dohodnutá, k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke by došlo konkludentným spôsobom zo strany žalovanej, a to prijatím poskytnutých finančných prostriedkov. Na základe uvedeného je nutné považovať za sporné tvrdenia súdu o neexistencii právneho titulu zmluvy o pôžičke, nakoľko existovalo čestné vyhlásenie, ktoré špecifikovalo právny dôvod poskytovania finančných prostriedkov zo strany žalobcu a následné prevedenie peňazí a akceptovanie finančných prostriedkov zo strany žalovanej, nevyhnutne konštituovalo vznik jednotlivých zmlúv o pôžičke ako reálnych kontraktov, keďže žalovaná ich vždy prijala. Tvrdenia žalovanej, že finančné prostriedky poslané na jej účet boli určené na úhrady v spoločnej domácnosti, sú účelové, nakoľko objem finančných prostriedkov poukazovaných na účet žalovanej nie je proporčný vo vzťahu k obdobiu, kedy sa žalobca zdržiaval v domácnosti. Žalobca na spoločnú domácnosť prispieval výlučne platbami v hotovosti za účelom, aby došlo k oddeleniu finančných prostriedkov poskytovaných titulom pôžičky od úhrad na spoločnú domácnosť. Tvrdenia žalovanej sú v rozpore, keď na jednej strane tvrdí, že žalobca prispieval na domácnosť financiami, ktoré zasielal na účet žalovanej, na druhej strane žalovaná tvrdila, že ak išiel žalobca na nákup, ten platil žalobca. S uvedenými skutočnosťami sa súd nevysporiadal. Tvrdenia žalovanej o tom, že čestné vyhlásenie prijala ako dohodu na poskytnutých 15.000 eur, ktoré boli zabezpečené notárskymi zápisnicami, nie je

možné akceptovať, nakoľko nie je logické, aby došlo jednak k spísaniu čestného vyhlásenia a zároveň aj notárskych zápisníc, ak by oba dokumenty mali slúžiť na zabezpečenie sumy vo výške 15.000 eur. V notárskych zápisniciach sa nenachádza žiadny odkaz na predmetné čestné vyhlásenie a neuvádza sa v nich, že by finančné prostriedky boli poskytnuté žalovanej ich prevodom na účet, ktorý je uvedený v čestnom vyhlásení zo dňa 13.05.2013. Z tohto dôvodu je nutné oddeliť finančné prostriedky poskytnuté na základe notárskych zápisníc (15.000 eur) a finančné prostriedky poskytnuté na základe čestného vyhlásenia, ktoré boli poskytnuté na žiadosť žalovanej. V prípade, ak by žalobca prispieval na domácnosť spornými finančnými prostriedkami, je isté, že uvedené sumy by odchádzali v pravidelných intervaloch a takmer v rovnakej výške a zároveň v čase poskytovania financií žalovanej sa žalobca prevažne nachádzal pracovne v zahraničí. Žalobca poukázal na predložený rozpis platieb, v zmysle ktorého výška poskytovaných finančných prostriedkov sa líši, pričom najčastejšie išlo o sumy medzi 200 eur až 500 eur a jednotlivé časové odstupy medzi platbami nasvedčujú tomu, že boli poukazované podľa potreby a na základe žiadosti žalovanej. S uvedeným sa súd taktiež nevysporiadal. Žalovaná uviedla, že má príjem 750 eur, stará sa o dve dcéry a udržuje nehnuteľnosť. Z tohto dôvodu žalobca pomáhal žalovanej so spoločnou domácnosťou tým, že robil nákupy a dával žalovanej hotovosť. S poukazom na vtedajší príjem žalovanej a v spojení s tým, že bolo nutné zabezpečiť renováciu nehnuteľnosti žalovanej, je možné konštatovať, že by toto pravdepodobne nebola schopná finančne pokryť. Preto strany sporu spísali čestné vyhlásenie, na základe ktorého boli poskytnuté peňažné prostriedky žalovanej na úpravu nehnuteľnosti a na kúpu vecí do nehnuteľnosti. Uvedené skutočnosti týkajúce sa poskytnutia finančných prostriedkov potvrdili svedkovia JUDr. A. A. alebo Q. N., ktorých vyhlásenia mali byť hodnotené v kontexte listinného dôkazu. Súd tieto vyhlásenia neuvádza a ani sa nimi nezaoberal. Pokiaľ svedkyňa tvrdila, že bola väčšinou prítomná pri rozhovore strán sporu, žalobca má uvedené za klamstvo, nakoľko žiadna dcéra žalovanej nebola prítomná pri rozhovoroch o financiách. Žalobca má za to, že svedkyňa C. S. klame o tom, keď rekonštrukčné práce a prerábanie rodinného domu robila svedkyňa so žalovanou, nakoľko svedkyňa so žalovanou nerobili žiadne murárske práce, pričom žalovaná platila úpravy z financií, ktoré jej žalobca poslal na účet, keď o tieto žalovaná požiadala. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že v čestnom vyhlásení absentuje bližšie určenie sumy, ktorá má byť požičaná, žalobca má za to, že Občiansky zákonník pri pôžičke nebráni tomu, aby čiastkové dohody strán o prenechaní konkrétnej sumy peňazí boli vykonané aj ústne alebo konkludentne. Čiastková dohoda strán o prenechaní peňazí poukazovaných na účet žalovanej titulom pôžičky bola inkorporovaná v samotnom znení čestného vyhlásenia, pričom čiastkové dohody týkajúce sa jednotlivých súm boli preukázané výzvou zo strany žalovanej na vykonanie prevodu a jej následnou akceptáciou tejto sumy. V konaní nebolo spochybnené, že finančné prostriedky boli poskytnuté na základe žiadosti žalovanej, ktorá túto žiadosť o poskytnutie sumy v určitej výške oznámila žalobcovi, ktorý následne finančné prostriedky odoslal. Zmluva o pôžičke ako reálna zmluva je uzavretá okamihom prijatia finančných prostriedkov dlžníkom a práve z tohto je možné odvodzovať aj jednotlivé žiadosti žalovanej, ktorá spôsobom, že prijala jednotlivé platby uznala ich poskytnutie na základe titulu o pôžičke, a to najmä s ohľadom na obsah čestného vyhlásenia. Vo vzťahu k bodu 19. napadnutého rozsudku žalobca uviedol, že na pojednávaniach vysvetlil omyl vo vzťahu k uplatňovaným dvom transakciám, pričom nemožno generalizovať to, že každá ostatná žalovaná čiastková suma nemá právny základ s poukazom na to, že žiadne iné transakcie neboli zo strany žalovanej namietané. Uvedené sumy mohol súd prvej inštancie v rámci svojej kompetencie odrátať z celkovej požadovanej sumy a priznať len pomernú časť požadovanej čiastky. Pokiaľ žalovaná požiadala žalobcu o pôžičku, finančné prostriedky poukazoval žalovanej za účelom rekonštrukcie jej nehnuteľností. Uvedené možno overiť skrz tvrdenia žalovanej, že náklady na domácnosť boli vo výške 1.000 eur a žalovaná zarábala 750 eur, pričom žalobca prispieval na domácnosť v určitých sumách, avšak zvyšné finančné prostriedky musela žalovaná nadobudnúť z iných zdrojov ako zo svojich. Súd prvej inštancie sa zamerl na hodnotenie toho, prečo nemôže byť čestné vyhlásenie zo dňa 13.05.2013 považované za zmluvu o pôžičke a aké náležitosti chýbajú na to, aby mohlo byť posúdené ako zmluva o pôžičke. Žalobca má za to, že čestné vyhlásenie nemalo plniť úlohu zmluvy o pôžičke, ale tvorilo základný dôkaz, v kontexte ktorého mali byť následne preukázané prevody finančných súm na účet žalovanej. Vzhľadom na uvedené navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že pripustila podpísanie čestného vyhlásenia, ktoré malo byť viazané na vyplatenie bývalého manžela. Z tohto titulu neskôr vznikli aj notárske zápisnice. Samotná skutočnosť, že žalovaná podpísala čestné vyhlásenie neznamena, že akékoľvek finančné prostriedky zaslané žalobcom na účet žalovanej sú pôžička. Išlo by tak o absolútne neobmedzený záväzok. Žalovaná súhlasí so žalobcom, že zmluva o pôžičke môže byť uzatvorená ústne a finančné prostriedky môžu byť poskytnuté prevodom na účet, pričom tieto skutočnosti je

potrebné v konaní preukázať. Žalobca pokiaľ uvádzal, že zmluva môže byť aj ústna, musí preukázať uzatvorenie zmluvy. Súd prvej inštancie zamietol žalobcu, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno, že boli uzatvorené zmluvy o pôžičke, na základe ktorých mal žalobca poukazovať finančné prostriedky na účet žalovanej. K tejto skutočnosti sa žalobca vo svojom odvolaní vôbec nevyjadroval. Žalobca žaluje žalovanú aj inou žalobou, ktorou na základe predmetného čestného vyhlásenia žiada zaplatenie 10.000 eur, ktoré poukázal žalovanej v dvoch platbách po 5.000 eur. Žalobca pri uvedených platbách uviedol dôvod poskytnutia finančných prostriedkov ako pôžička. Platby sú z predmetného obdobia (2015 až 2018) a pokiaľ by skutočne poskytoval pôžičky žalovanej, uviedol by to pri prevode do poznámky. Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že sa nestotožňuje s vyjadrením žalovanej. V celom rozsahu odkázal na podané odvolanie a doplnil, že je potrebné oddeliť finančné prostriedky poskytnuté na základe notárskych zápisníc, ktoré boli poskytnuté po 5.000 eur (nie sú predmetom tohto konania) a finančné prostriedky na základe čestného vyhlásenia, ktoré boli poskytnuté žalovanej na jej žiadosť. Je nutné opakovane poukázať na to, že žalovaná podpísala čestné vyhlásenie s vedomosťou o jeho obsahu a musela byť uzrozumená s tým, že keď budú poukazované finančné prostriedky na jej žiadosť na jej účet a tieto príjme, je to subsumovateľné pod rozsah čestného vyhlásenia. To, že v poznámkach nie je nevyhnutne uvedené, že ide o pôžičku nerobí uzatvorenie zmluvy o pôžičke neplatným. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu mal za to, že bola zreteľne preukázaná kauzalita medzi podpísaným čestným vyhlásením a následným poukazovaním jednotlivých platieb. Plne sa pridrižiava skutočnosti, že niektoré platby uvádzané aj v odvolaní boli požadované omylom, a z tohto dôvodu si ich ani neuplatňuje.

8. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že pokiaľ žalobca tvrdil omyl pri žalovaní niektorých platieb, opak je pravdou. Žalobca chcel žalovať všetky platby bez ohľadu na ich právny vzťah. Samotná skutočnosť, že pri predmetných platbách nie je uvedený dôvod „pôžička“, ale je uvedený dôvod ako „Dada šaty štátnice“, predstavuje preukázanie, že nešlo o pôžičku. Žalovaná od začiatku namietala všetky transakcie, ktoré sú predmetom konania. Tieto platby potvrdzujú, že nie je možné určiť právny vzťah na základe čestného vyhlásenia, ktoré je vykonané vopred. V praxi by také čestné vyhlásenie znamenalo právnu silu, ktorá by bola podobná zmenke. Bez ohľadu na ďalšie skutočnosti, každé poukázanie finančných prostriedkov medzi druhom a družkou by znamenalo uzatvorenie pôžičky. Uvedená úvaha by nemala byť pripustená. Žalovaná sa vo zvyšnom pridrižiava predchádzajúceho vyjadrenia.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť podľa § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. V zmysle ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi druhovo určené veci a dlžník sa zaväzuje vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu. Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke sú dohoda veriteľa a dlžníka o výške pôžičky, o reálnom odovzdaní a prenechaní dohodnutej sumy, o povinnosti dlžníka vrátiť veriteľovi rovnakú sumu a určenie času vrátenia sumy. Z formulácie zákonného ustanovenia možno ustáliť, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou. Je teda potrebné, aby okrem konsenzu zmluvných strán došlo k reálnemu úkonu, a to odovzdaním druhovo určených vecí dlžníkovi zo strany veriteľa. Predovšetkým kvôli reálnej povahe zmluvy o pôžičke dodnes pretrváva jej neformálnosť a závisí od vôle strán, či si zvolia písomnú formu alebo ústnu formu.

11. V spore o vrátenie požičanej peňažnej čiastky má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včas nezaplatil. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, veriteľ (žalobca) uniesol dôkazné bremeno (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 472/2007).

12. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia 30.540 eur titulom vrátenia pôžičky z dôvodu, že strany sporu od roku 2012 do 2018 tvorili vzťah druh a družka, pričom v období od 12.03.2013 do 18.06.2018 žalobca poukazoval finančné prostriedky v rôznych sumách na účet žalovanej, a to na základe čestného vyhlásenia zo dňa 13.05.2013, v zmysle ktorého sa žalovaná zaviazala, že ak žalobca poukáže na špecifikovaný bankový účet žalovanej finančné prostriedky, má sa za to, že žalovaná požiadala o tieto finančné prostriedky a pôjde o bezúročné pôžičky, ktoré sa žalovaná zaväzuje vrátiť žalobcovi na jeho výzvu. Žalobca svoje tvrdenia v konaní preukazoval listinnými dôkazmi, a to predovšetkým výpismi z účtu, čestným vyhlásením a svedeckými výpovedami. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepodarilo sa mu preukázať, že prostriedky poukazované

na bankový účet žalovanej boli zo strany žalobcu poskytované titulom pôžičky. Odvolací súd považuje právne závery súdu prvej inštancie v tomto štádiu konania za predčasné.

13. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR je porušením práva na spravodlivý proces aj existencia rozporu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 243/07). Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP) zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08).

14. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Jej kontrola sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého má súd uviesť okrem iného, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Z uvedeného vyplýva, že zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Povinnosťou súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 265/05 uviedol, že pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne.

15. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto štádiu konania nesprávne, teda aj predčasné. Teda pokiaľ ide o samotné konštatovanie súdu prvej inštancie týkajúce sa nepreukázania uzatvorenia zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu a konštatovania, že finančné prostriedky boli poukazované žalobcom na účet žalovanej titulom prispievania na domácnosť, odvolací súd má za to, že právne závery súdu prvej inštancie nie sú v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania a skutkovými zisteniami a v tomto štádiu konania sú predčasné.

16. Pokiaľ ide o preukázanie uzatvorenia zmluvy o pôžičke a poukázaných finančných prostriedkov žalobcom na účet žalovanej titulom pôžičky, aj napriek skutočnosti, že čestné vyhlásenie zo dňa 13.05.2013 nie je zmluvou o pôžičke (čestné vyhlásenie zo dňa 13.05.2013 podpísané žalobcom a žalovanou, v zmysle ktorého, ak žalobca poukáže na bankový účet žalovanej finančné prostriedky, má sa za to, že žalovaná o to požiadala žalobcu a pôjde o bezúročné pôžičky, nemá povahu zmluvy o pôžičke, čo správne konštatoval súd prvej inštancie), z jeho znenia však nepochybne vyplýva, že strany sporu sa zmluvne dohodli, že ak žalobca poukáže finančné prostriedky žalovanej na jej bankový účet, má sa za to, že ide o pôžičku, keď žalovaná požiadala o finančné prostriedky. Uvedený listinný dôkaz preukazuje dohodu strán sporu o poskytnutí finančných prostriedkov žalovanej, ktoré mali byť podľa žalobcu použité na rekonštrukciu rodinného domu vo vlastníctve žalovanej, pričom na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil výpisy z bankového účtu, z ktorých vyplývajú prevody finančných prostriedkov na účet žalovanej. Bez ohľadu na skutočnosť, že čestné vyhlásenie zo dňa 13.05.2013 neobsahuje výšku alebo určenie výšky/rozsahu poskytovaných finančných prostriedkov žalovanej, nemožno svojvoľne ustáliť, že by nedošlo k poukázaniu finančných prostriedkov titulom pôžičky, a to i s poukazom na žalobcom predložené výpisy z bankového účtu o prevodoch finančných prostriedkov na bankový účet žalovanej. Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ došlo k dohode zmluvných strán o poskytnutí finančných prostriedkov a k reálnemu odovzdaniu vecí, sama skutočnosť nedostatku písomnej formy zmluvy o pôžičke, resp. určenia výšky alebo rozsahu poskytovaných finančných prostriedkov, nezakladá dôvod pre záver, že k vzniku platného vzťahu z pôžičky medzi žalobcom a žalovanou nedošlo. Ak zákon pre zmluvu o pôžičke nepredpisuje písomnú formu, t.j. upravuje ju ako neformálnu zmluvu, ktorá môže byť platne uzavretá ústne, prípadne konkludentne, nedostatok písomnej formy má za následok len ťažšiu dôkaznú situáciu pre veriteľa, ak dlžník svoj záväzok z ústne uzavretej zmluvy nesplní, teda pôžičku v dohodnutej dobe nevráti. Nakoľko súčasťou čestného vyhlásenia zo dňa 13.05.2013 nebola dohoda strán sporu o výške alebo určenie rozsahu výšky poskytnutia finančných prostriedkov titulom pôžičky, ústne čiastkové dohody strán sporu o výške poskytnutia finančných prostriedkov titulom pôžičky zo strany žalobcu žalovanej

mohli predchádzať finančným prostriedkom, ktoré boli následne poukazované na účet žalovanej, o čom svedčia výpisy z účtu žalobcu za obdobie od 12.03.2013 do 18.06.2018.

17. V posudzovanej veci sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s okolnosťami poskytnutia finančných prostriedkov žalobcom na účet žalovanej titulom pôžičky, nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania v tom smere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. V predmetnom prípade bolo potrebné vychádzať jednak z čestného vyhlásenia zo dňa 13.05.2013, ktoré predstavuje dohodu strán sporu o budúcom poukazaní finančných prostriedkov na účet žalovanej a z predložených výpisov z bankového účtu žalobcu, z ktorých vyplýva, že žalobca poukazoval na účet žalovanej finančné prostriedky v rozmedzí od 60 eur do 1.000 eur v období od 12.03.2013 do 18.06.2018 a žalovaná poskytnuté finančné prostriedky prijala. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobca v uvedenom období poskytoval na účet žalovanej finančné prostriedky, ale sporné bolo to, či tieto poskytnuté finančné prostriedky boli poskytnuté žalovanej titulom pôžičky alebo na spoločnú domácnosť. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého všetky finančné prostriedky poukazované žalovanej boli príspevkami na spoločnú domácnosť. Odvolací súd z doposiaľ vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie má za to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal poskytnutie finančných prostriedkov na účet žalovanej titulom pôžičky, a to na základe čestného vyhlásenia zo dňa 13.05.2013 a potvrdení o prevode finančných prostriedkov z účtu žalobcu na účet žalovanej, pričom dôkazné bremeno ohľadom tvrdení, že žalobca poskytoval finančné prostriedky žalovanej na spoločnú domácnosť, zaťažuje žalovanú, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu tieto tvrdenia doposiaľ v konaní nepreukázala. Bez ohľadu na skutočnosť, že v čase poukazovania finančných prostriedkov na účet žalovanej strany sporu spoločne hospodárili v jednej domácnosti, súd prvej inštancie sa opomenul vysporiadať so zásadnými skutočnosťami, ktoré sú nevyhnutné pre prijatie záveru o poskytnutí pôžičky. Žalobca jednak pracoval v zahraničí, v spoločnej domácnosti sa nezdržiaval často a pokiaľ bol žalobca na Slovensku, platil nákupy do domácnosti, čo potvrdila aj žalovaná. Na základe uvedeného vznikajú dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalovanej, že na jej účet žalobca posielal finančné prostriedky za účelom prispievania na spoločnú domácnosť, keď aj žalobca zo svojich výlučných finančných prostriedkov platil nákupy do spoločnej domácnosti a možno mať dôvodné pochybnosti o tom, či by žalobca aj napriek platbám za nákupy posielal žalovanej na účet ďalšie finančné prostriedky nie malej výšky. Taktiež bolo potrebné zaoberať sa výškou a pravidelnosťou poskytovania finančných prostriedkov v období od 12.03.2013 do 18.06.2018, kedy žalobca poukazoval na účet žalovanej finančné prostriedky v rozmedzí výšky od 60 eur do 1.000 eur. Pokiaľ by bolo úmyslom žalobcu poskytovať na účet žalovanej finančné prostriedky titulom úhrad na spoločnú domácnosť, s vysokou pravdepodobnosťou by nespísal so žalovanou čestné vyhlásenie zo dňa 13.05.2013 a tieto prostriedky by poskytoval mesačne v pravidelne rovnakej výške a nie v rôznych výškach, ako to vyplýva z prevodov na účet. Z výpisov z účtu o prevodoch pritom nevyplýva, že by všetky financie boli posielané žalobcom za účelom úhrad na spoločnú domácnosť. Súd prvej inštancie sa nezaoberal periodicitou a ani výškou jednotlivých prevodov finančných prostriedkov na účet žalovanej z hľadiska uplatneného nároku, len nedôvodne a bez prihliadnutia na výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičky a všetky finančné prostriedky poukázané žalobcom na účet žalovanej predstavovali úhrady na spoločnú domácnosť.

18. Na základe uvedených záverov preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

19. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu, pričom sa dôsledne vysporiada s námietkami strán sporu s tým, že v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bude podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodnuté súdom prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovoľaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).